

Szent Péter és Szent Pál ünnepére

Róma csodálatos városát alig elhagyva a Via Appia szent útján található a méretében kicsiny, mégis híres Quo Vadis templom.

A történet szerint hívei kérésére Szent Péter távozni kívánt a keresztényeket véresen üldöző városból, amikor az említett helyen Jézussal találkozott. Megszólította az Urat: Quo Vadis Domine: Hová mész Uram? Jézus válaszolt: Megyek újból meghalni, mert sok a megfutamodott..!

Péter értette a célzást, megfordult, visszament, maga köré gyűjtötte Isten népét a zsendülő Egyházat és a vatikáni dombon értük keresztfán, fejjel lefelé életét adta.

Senki sem kételkedik a nevelés fontosságában, jó lehet ered- menyeit illetően megoszlanak a vélemények. Nehéz feladat a gyermekekben kapott, nyersanyagot kiművelt emberré alakítani. Ennél is nehezebb a felnőtt ember, olykor téves magatartását meg- változtatni. Természetes eszközeiben gyakran csődöt mondanak.

Mi keresztények azonban hiszünk a Szentlélekben és annak lehetőségében, hogy a kegyelem többre is képes és megváltoztathatja az embert. Ezt a hitünket nem képzelet, hanem konkrét tényekre alapozzuk.

A Szentírásban szereplő Zakeus, Lévi vagy Mária Magdolna nem elszigetelt esetek, hanem a szentek hosszú sora lép nyomukba. Emberek, akik megváltoztak, teljesen új irányba fordultak, miután találkoztak Jézussal.

Ő éppen ezt a megtérést kívánta és kívánja követőitől, amikor kijelenti: aki nem születik újjá vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába.

A mai ünnepen két ilyen újjászületett a kegyelem által korrigált, kijavított embert ünnepelünk: Szent Péter és Szent Pál apostolokat. Simon Péter egyszerű halászmester volt. Jól érti mesterségét, buzgón gyakorolja vallását és gondos atyja családjának. Kafarnaumban lakik, elégedett életével és semmi vágya, hogy elhagyja családját, szülővárosát. Nem is sejti, hogy Istennek milyen nagy tervei vannak vele.

Hirtelen azonban minden megváltozik, amikor rátekint Jézus és megszólal hívó szava: „Jöjj kövess engem, ezentúl emberhalásszá teszek!”

Változás még nagyobb Saul esetében. Nemcsak igazhitű izraelita, szinte fanatikus híve az ószövetségi törvénynek, hanem a jeruzsálemi rabbi képzőben elsajátítja a vallásuk egész teológiáját, Ezért érthető, ha kezdet óta ellenszenvvel viseltetik Jézus követői iránt, akik Mesterük példájára új törvényt és újszövetséget emlegetnek.

Abban a tudatban vállalkozik az első keresztények üldözésére, hogy ezzel Istennek tetsző dolgot cselekszik. Am a damaszkuszi kapu előtt ragyogó látomásban eléje áll a üldözött Jézus. Rátekint és megkérdezi tőle: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Mielőtt megpróbálna Saul válaszolni, megérteti vele, szíve iskolájában a Szentlélek, hogy fölösleges dolog Jézus ellen hadakozni. Néhány pillanat elegendő a Mester számára, hogy ellentétes irányba fordítsa Saul útját és az üldözött apostollá, Szent Pállá változtassa.

Krisztus örömhírének választottja lesz, mint Péter a népek apostola, aki ettől kezdve, bátran vallja: Tudom kinek hittem!

Megtérése előtt Péter is meg volt elégedve hitével, életével. A csodálatos halfogás esete azonban rádöbbenti bűnösségére, emberi törpeségére. Jézus tekintete előtt összeomlik önbizalma és így sóhajt fel: „Menj el Uram, mert bűnös ember vagyok.”

Már elkezdődik benne az alázat és a teljes önmegadás kegyelme.

Meg kell tanulnia a háromszoros tagadás keserves éjszakáján, hogy Jézus apostola nem önerőjében bíz, hanem Isten kegyel- mében.

Krisztus ügyét nem a magunk elképzelése szerint, hanem az O akarata szerint kell szolgálni. Nem karddal, mint ahogyan ő próbálta, hanem kereszttel kell harcolni az evangélium győzelméért.

Erre az igazságra döbbsen rá Szent Pál is megtérése alkalmával. Jézus megmutatta neki, hogy mennyit kell szenvednie az Úr nevéért és, hogy minden kegyelem.

Ezért Szent Péter és Szent Pál apostolra emlékezni annyi, mint a kegyelem átváltoztató hatalmára emlékezni, Ebben részesültek ők és azóta oly sokan.

Bárcsak jómagunk is közéjük tartoznánk és velük együtt mondhatnánk: Isten kegyelméből vagyok aki vagyok.. Azt sem szabad elfelejteni, hogy ezeket a kegyelmeket Péter és Pál apostol nem saját hasznukra kapták. Krisztus azért szólította meg őket, azért erősítette meg őket kegyelemmel és nagy szeretettel, hogy ők is sokakat megerősíthessenek. Égjenek, hogy gyűjtani tudjanak. Felelősek a rájuk bízottakért és az evangélium kovászát el kell vegyíteni az emberiség tésztájába. Hitet, reményt és szeretetet kell vinni, irgalmat és jóságot, egy magasztosabb utat mutatni, hogy ne zengő érc és pengő cimbalom legyünk, Szent Pál csodálatos Szeretethimnusa szerint.

A ma ünnepelt szentek megtalálták az igazi kincset: Istent és halhatatlan lelket, megadták magukat Isten szeretetének és a kegyelem jó eszközei voltak.

Isten szeretethálójába kerültek és emberhalászok lettek. Legyenek ők példaképek számunkra.

Bízzunk Isten mindent átalakítható kegyelmében.

Bízzunk az ima és a szeretet erejében.

Bízzunk, hogy a hit hegyeket mozgathat.

Bízzunk, hogy ha átadjuk életünket Jézusnak, mindent megkapunk.

Bízzunk az áldozat és a keresztvállalás értelmében.

Bízzunk, hogy mindig lehet újrakezdeni.

Bízzunk, hogy az élet szép, minden látszat ellenére.

Bízzunk, hogy vannak csodák, ahogyan Ferenc pápa mondja !

Szent Pál oly szépen búcsúzik: „A jó harcot megharcoltam a pályát végigfutottam és a hitet megtartottam.

Ezt szeretnénk mi is életünk végén a ma ünnepelt szentekkel elmondani.

Megállni a Via Appián és kérdezni: Quo Vadis Domine?

Hová mész Uram ?

Tudjuk, hogy Ő előttünk halad..!

A mi válaszuk pedig csak ennyi:

Utánad megyek Uram, mindig csak utánad, halálon át az örökkévalóságba.